

ပြိစာ

မရကထောင်ချောက်

ဒဿနလက်ဆောင်

အခြားသူဦးခေါင်းပေါ်မှာ တင်နေသည့်
အမှိုက်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေမည့်အစား
မိမိဦးခေါင်းပေါ်မှာ တင်နေသော
အမှိုက်ကို မြင်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါတယ်။

သင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ တင်နေသော အမည်းကွက်အား
အခြားသူများ မမြင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ပေမယ့်
သင်ကိုယ်တိုင် ဖုံးကွယ် မမြင်အောင်တော့
ဖုံးကွယ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ဣန္ဒြေသည် အသိပညာမှ ပေးထားသော
သဘာဝ အကာအကွယ်တစ်ခု ဖြစ်ပြီး
ကောင်းစွာ အသုံးပြုနိုင်သူအတွက်
အကောင်း အကောင်းဆုံး အဖော်ဖြစ်ပေသည် ။

အသက်ရှင်နေခြင်း၏
တန်ဖိုးကို နားမလည်သူသည်
သေရမည့်ဒုက္ခများ အကြောင်းကိုလည်း
စဉ်းစားမိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မသိ၍ မိုက်မဲခြင်းသည်
အန္တရာယ်ကြီးသည် မှန်သော်လည်း
သိလျက်နှင့် မိုက်မဲခြင်းက ...
ပို၍ အန္တရာယ် ကြီးလှပေသည် ။

စိတ်ကို အေးချမ်းအောင် ပြုလုပ်နိုင်သူသည်
၎င်း၏ မြင်ကွင်းများက
ပို၍ ကျယ် လာလေ့ရှိသည် ။

အမှန်တရားမှန်း မသိသဖြင့်
လက်မခံနိုင်သူသည် သာမန်အမှားသာ ဖြစ်သည် ။

အမှန်တရားမှန်း သိပါလျက်
ဇွတ်အတင်း ဆန့်ကျင်ပါက
မဟာအမှား ဖြစ်တော့သည်။

လူတစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) လူအများ ၏ စိတ်ကို
မိမိဘက်ပါအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘဲ
ဘယ်အရာကိုမှ အနိုင်ရရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဘဝအတွက် အခိုက်အတန့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသော
ခန္ဓာကိုယ်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးမချနိုင်ခဲ့လျှင်
လူဖြစ်ရကျိုး နပ်မည်မဟုတ်ပေ။

အပျော်အပါးနှင့် မတရားမှုများကြောင့်
ကိုယ်ခန္ဓာ နှမ်းကြေမှုဖြစ်မည့်အစား
ဘဝတိုးတက်မှုများ အတွက် ကြိုးစားအားထုတ်ရင်း
သေသွားခြင်းက ပို၍ တန်ဖိုးရှိပါသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု၏
အကျိုးသက်ရောက်မှုသည်
ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ချသူသာ ခံရလေသည်။ ။

ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းသည့်အခါ
ဦးဆောင်သူတစ်ဦးအနေဖြင့် လျှောက်နိုင်သလို
နောက်လိုက်တစ်ဦး အနေနှင့်လည်း
လျှောက်နိုင်ပါသည်။ ။
ရွေးချယ်ရာမှာ ကား
သင့်အရည်အချင်းပေါ်မှာ သာ မူတည်ပါသည်။ ။

အခန်း (၁)
လူမျက်နှာတောင်နှင့် ထူးဆန်းမှုများ

မြန်မာနိုင်ငံ အနောက်ဘက်မှ တံတိုင်းကြီးသဖွယ် ကာရံထားသော
တောင်တန်းကြီးများ ရှိပေသည်။ ။

ထိုတောင်တန်းကြီးများမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့ ၏ နယ်နိ

မိတ်အပိုင်းအခြားသဖွယ် ကာဆီးထားလေသည်။ ။ မိုင်ပေါင်း ရှည်လျားလှစွာ ရှိနေသော ထိုတောင်တန်းကြီးများအား အနောက်ရိုးမတောင်တန်းများ ဟု အလွယ်တကူ ခေါ်ကြလေသည်။ ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အနောက်ရိုးမနှင့် အရှေ့ရိုးမ ဟူ၍ ရိုးမတောင်တန်းကြီး သုံးသွယ်ရှိလေရာ အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးများမှာ အခြားရိုးမများ ထက် အမြင့်ပေပေါင်းများစွာ သာလွန်ပေသည်။ ။

မိုးရာသီရောက်လျှင် အနောက်တောင်၊ အနောက်မြောက်၊ အနောက်ဘက်အရပ်များမှ မိုးသက်မုန်တိုင်းများ ဝင်ရောက် လာလေ့ရှိရာ ထိုတောင်တန်းကြီးများက ကာဆီးထားပေးသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ။ အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးများ သည် လေဒဏ်မိုးဒဏ် အခံရဆုံးသော တောင်တန်းကြီးများ ဖြစ်သည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားဘက်မှ စတင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော တောင်တန်းကြီးများ သည် မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ဘက်ဖျားဒေသများ ၌ သွားရောက် အဆုံးသတ်လေသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားဒေသများ ဖြစ်သော နာဂဒေသများ ၌ ရှိစဉ်က နာဂတောင်တန်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ။

ထိုမှ တစ်ဖန် ချင်းပြည်နယ်အတွင်း ရောက်ပြန်တော့ ချင်းတောင်တန်းများ ဟု ခေါ်ကြပြန်၏။

ထို့နောက် ရခိုင်ပြည်နယ်အတွင်းမှ ဖြတ်သွားသောအခါ ရခိုင်ရိုးမဟုတ်ခေါ်ကြပြီး ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ အနောက်ရိုးမတောင်တန်း ဟူသော မူလအမည် ပြန်ရောက်သွားပြီး မော်တင်စွန်းဘုရားရှိရာ နဂါးရာဇ်အင်္ဂု၌ တောင်နှာမောင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြေလျော့ကာ အဆုံးသတ်သွားလေသည်။ ။

အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီး၏ အမြင့်ဆုံးနေရာများမှာ ချင်းပြည်
နယ်တောင်တန်းများ နှင့် နာဂဒေသ တောင်တန်းများ ပင် ဖြစ်ပေသည်
။

နာဂဒေသသည် တောင်မြင့်တောင်တန်းကြီးများ ပေါ်လှသဖြင့်
လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲလှသည် ။

တောင်ပေါ်လမ်းများမှ သာ အားကိုး၍ သွားလာကြရသည် ။ တော
တောင် ထူထပ်လှသဖြင့် ငှက်ဖျားရောဂါ အစရှိသော ရောဂါများက
အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်သည့်အပြင် သားရဲတိရစ္ဆာန်များကလည်း
ပေါများ လှသည် ။

မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်ထားစဉ်ကာလက နာဂ
တောင်တန်းများကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့ပေသည် ။

အကယ်၍ ထိုဒေသသို့ သွားမည်ဆိုပါက ခြေကျင် တောင်တက်ခရီး
မှ လွဲ၍ အခြားနည်း မရှိတော့ပေ။

ထိုအချိန်က နာဂတိုင်းရင်းသားများ နေထိုင်သော တောင်တန်းဒေ
သများ သို့ သွားရောက်ရသော အလုပ်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ်မျိုးတော့
မဟုတ်ပေ။

ထိုခရီးများ အတွက် ကားလမ်းမရှိ၊ လှည်းလမ်းမရှိ၊ လူသွားလမ်းက
လေးများ အတိုင်း ခြေထောက်ကိုသာ အားကိုး၍ ခရီးဆက်ကြရသည် ။

ကုန်ပစ္စည်းများ ပါလျှင်တော့ ဝန်တင်လားများကို အသုံးပြု၍ သွား
လာရသည် ။

သို့တိုင်အောင် မိုးများ သောကာလများ တွင် ခရီးသွားလာ၍ မ
ကောင်းလှပေ။ ရာသီဥတု ဆိုးရွားသည့်ဒဏ်အပြင် ငှက်ဖျားရောဂါကို

လည်း ကြောက်ရသည်။ ။

မိုးက ရွာပြီဆိုသည် နှင့် မိုးများ လေ့ရှိပြီး ထိုမိုးများ သောဒဏ် ကြောင့် တောင်ပြို၊ လမ်းပိတ်၊ တံတားကျိုး အစရှိသော အခက်အခဲများ နှင့် ကြုံပါက လမ်းခရီး၌ မထင်မှတ်ဘဲ ရက်တွေကြာပြီး စရိတ်ပြတ် ခြင်း အစရှိသော အခက်အခဲများ နှင့် ကြုံတွေ့ကြရလေသည်။ ။

နာဂမျိုးနွယ်စုများ သည် အိန္ဒိယနယ်များ ဘက်မှ တစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံအနောက်ဘက် ဝင်ပေါက်များမှ တစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်များ လက်ထက်က နာဂတိုင်းရင်းသားများအား စစ်တမ်း ကောက်ယူခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှာ ခြောက်သောင်းနှင့် ရှစ်သောင်း နီးပါးခန့်ရှိပြီး အိန္ဒိယနယ်အတွင်း၌ နာဂတိုင်းရင်းသားများ (၃)သိန်း နီးပါးရှိကြောင်း မှတ်တမ်းများ ၌ ဖော်ပြထားခဲ့ပေသည်။ ။

နာဂအတော်များများမှာ တောတောင်များ အတွင်း၌ သာ မှီတင်းနေ ထိုင်ကြပြီး တခြား အပြိုင်လူများ နှင့် အဆက်အသွယ် မပြုလုပ်ကြပေ။ ။

မြေပြန့်ဘက်မှ လူများ လည်း ၎င်းတို့ နေထိုင်သော တောတောင် များ အတွင်းသို့ သွားလာရန် ခက်ခဲလှသောကြောင့် တော်ရုံကိစ္စများ နှင့် တော့ မရောက်ကြပေ။ ။

အစိုးရတာဝန်ဖြင့် သွားလာသူများ သာ တောတောင်များကိုဖြတ် ကာ ခက်ခက်ခဲခဲသွားမှ ရောက်နိုင်ကြပေသည်။ ။

နာဂများ သည် ၎င်းတို့ နေထိုင်သော ရွာများ သို့ တောတောင်များ အတွင်း၌ လျှို့ဝှက်စွာတည်ကာ နေထိုင်ကြသည်။ ။

အချို့ရွာများ ဆိုလျှင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ ခြား၍ တည်ထားကြ

သည် ။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလိုလျှင် တံတားအရှင်များကိုချ၍ ကူးပြီး အဝင်အထွက် ပြုလုပ်ပြီးပါက ထိုတံတားကို အပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားလိုက်ကာ ပြင်ပလူများ သွားရောက်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။

၎င်းတို့ ၏ ဝမ်းစာအတွက် ရှာဖွေစားသောက်မှုများမှာ လည်း တောင်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် အမဲလိုက်ခြင်း စသော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်သည် ။

တောင်ယာစိုက်ပျိုးကြရာမှာ လည်း ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးခြင်း သိပ်မရှိလှဘဲ ပြောင်းဆန်နှင့်ဖရုံ စသည် တို့ ကိုသာ ဦးစားပေး စိုက်ပျိုးကြလေသည် ။

နာဂတိုင်းရင်းသား အတော်များများမှာ အဝတ်အတွက် ဦးစားမပေးနိုင်ဘဲ အရှက်လုံရုံသာ ဝတ်ဆင်ကြပြီး အစားအသောက်ရရှိရေးကသာ အဓိကတာဝန် ဖြစ်တော့သည် ။

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်များ လက်ထက်က ရခိုင်အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်သော ဦးဘကျော်သာသည် အစိုးရ ဘူမိဗေဒအရာရှိအဖြစ်နှင့် နာဂတောင်တန်းများ ဘက်သို့ စေလွှတ်ခြင်း ခံရလေသည် ။

ဦးဘကျော်သာသည် နာဂတောင်တန်းတစ်ဝိုက်တွင် အတန်ငယ် နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သော ၎င်း၏ မိတ်ဆွေ ဦးရန်နိုင် ဆိုသူကိုပါ ခရီးထွက်ရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည် ။

ဦးရန်နိုင်ကို ခေါ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ ၎င်းသည် နိုင်ငံခြားဖြစ်ဆေးဝါးဖြစ်သော ဆေးဝါးများကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ အသုံးချ၍ ကုသပေးနိုင်သလို တိုင်းရင်းမြန်မာ ဆေးပညာကိုပါ ကျွမ်းကျင်စွာ ကုသပေးနိုင်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

၎င်းတို့ သည် ခရီးထွက်ရာတွင် ဆေးသေတ္တာများကို ပြည့်စုံစွာ ယူဆောင်သွားကြသည်။ ။

ခရီးထွက်ရာတွင် နာဂစကား ကျွမ်းကျင် နားလည်သူတစ်ဦးနှင့် လမ်းပြအချို့ကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားရလေသည်။ ။

တောင်တန်းများ ပေါ်ရှိ နာဂရွာများ သို့ ရောက်သောအခါ အချို့ရွာများက လူစိမ်းများကို ရွာတွင်းသို့ အဝင်မခံဘဲ တိုက်ခိုက်ရန်ပင် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ။

အချို့ကလည်း လမ်းခရီးမှာ ပင် ချောင်းမြောင်းကာ တိုက်ခိုက်ကြသည် များ လည်း ရှိလေသည်။ ။

ထိုအခါ မိမိတို့ အသက်ဘေးကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရသည် လည်း ရှိသည်။ ။

အချို့ရွာများကတော့ လမ်းပြလည်း ဖြစ်၊ နာဂစကားလည်း ကောင်းစွာ နားလည်သော ‘ဇမုန်းထန်’ပါလာသဖြင့် အတန်အသင့် အဆင်ပြေလေသည်။ ။

"ငါတို့ က မင်းတို့ အတွက် ရန်ပြုမယ့်ရန်သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ။ မင်းတို့ တစ်တွေကို ရန်ပြုနှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်တွေလဲ မဟုတ်ပါဘူး။"

ထိုသို့ ရှင်းပြရသည်။ ။

"ငါတို့ လာတာက ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စအတွက်နဲ့ ကိုယ် လာကြတာပါ။ ။ ငါတို့ မှာ ဆေးကုပေးဖို့ ဆေးဝါးတွေပါလာတယ်၊ မင်းတို့ နေထိုင်မကောင်းရင် ဆေးကုပေးမယ်။"

"ငါတို့ နေမကောင်းရင် ဆေးကုပေးမယ့် နတ်ဆရာ ရှိတယ်။"

"နတ်ဆရာနဲ့ ကုတာလဲ ကုပေါ့၊ သူနဲ့ ကုလို့ ပျောက်တဲ့ ရောဂါတွေရှိရင် ငါတို့ ကုပေးမယ်"

ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ ရွာလူကြီးက သတင်းဖြန့်ပေးလိုက်ရာ အချို့ ရောဂါဖြစ်နေသူများ ရောက် လာလေသည်။ ။

ထိုအခါ ဦးရန်နိုင်နှင့် ဦးဘကျော်သာတို့ က တတ်ကျွမ်းသော ဆေးပညာများ ဖြင့် ဆေးကုပေးကြလေသည်။ ။

အချို့ရောဂါများမှာ အဖျားရောဂါ ဝမ်းရောဂါနှင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုများ ဖြစ်ရာ သာမန်ဆေးကုပေးရုံနှင့် ပျောက်ကင်းသွားကြလေသည်။ ။

တချို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာများမှာ ရက်ရှည်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အနာဟောင်း၊ အနာဆွေးများ ဖြစ်နေရာ ခက်ခက်ခဲခဲ ကုသပေးရလေသည်။ ။

၎င်းတို့ ဆေးကုပေးသဖြင့် ရောဂါအတော်များများ ပျောက်ကင်းကြသောအခါမှ ရန်သူကဲ့သို့ မဆက်ဆံကြတော့ဘဲ မိတ်ဆွေကဲ့သို့ ဆက်ဆံလာကြသည်။ ။

တစ်နေ့တော့ နာဂရွာသားတစ်ယောက် ဆင်ထိုးသဖြင့် ထွက်ပြေးလာရာ အသက်မသေသော်လည်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိလာရာ ဂရုတစိုက် ကုသပေးကြရသည်။ ။

ဆင်စွယ်နှင့် ပွတ်ကာသီကာ ထိုးမိသဖြင့် လက်မောင်းတစ်ဖက် ကျိုးသွားသဖြင့် ကျောက်ပတ်တီးစည်းကာ ကုသပေးရသည်။ ။ ထိုရွာသားမှ သေတော့မည့်အနေအထားမှ အသက်ပြန်ရှင်လာသောကြောင့် ဆေးကုပေးသူများကို များ စွာ ကျေးဇူးတင်လေသည်။ ။

လက်မောင်းတစ်ဖက် မလှုပ်နိုင်သေးသည် မှ အပ ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာသဖြင့် ကျေးဇူးတင်သော အမှုအရာဖြင့် ၎င်းသိမ်းဆည်းထား

သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်၍ ပေးလေသည်။ ။

ထိုအရာသည် အဝတ်ဟောင်းတစ်ခုဖြင့် ထုပ်ထားသည့် ကွမ်းသီးလုံး အရွယ်ခန့်ရှိ သတ္တုတုံးတစ်လုံးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။ ဦးဘကျော်သာက ထိုသတ္တုတုံးကို မြင်သောအခါ အသေအချာ ကြည့်ရှုရင်း မျက်နှာအမူအရာမှာ လည်း များစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားဟန် ရှိလေသည်။ ။

"မင်း ဒီပစ္စည်းကို ဘယ်ကရတာလဲ"

ဦးဘကျော်က မေးလိုက်လေသည်။ ။

"ဟိုးတောထဲက ရလာတာ"

"ဘယ်လိုရတာလဲ ပြောပြပါဦး"

ဟု မေးသဖြင့် ထိုရွာသားက ပြောပြလေသည်။ ။

ထိုသူ၏ အမည်မှာ ကိုင်းလုံ ဖြစ်သည်။ ။ သူ တောင်ပေါ် နာဂရွာသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ အမဲလိုက်ခြင်း အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးရာ သူ့တွင် တူမီးသေနတ်တစ်လက် ရှိလေသည်။ ။

တစ်နေ့သောအခါ တောထဲဝင်၍ အမဲလိုက်ရင်းနှင့် ပန်းဆင်တစ်ကောင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လေသည်။ ။

ထိုပန်းဆင် ဆိုသည် မှာ အဖော်ဆင်အုပ်နှင့် မနေဘဲ တစ်ကောင်တည်း သင်းကွဲနေသော ဆင်ဆိုးကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ။

ကိုင်းလုံသည် ဆင်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သောအခါ မလွတ်သာတော့သဖြင့် တူမီးသေနတ်ဖြင့် ပစ်လေသည်။ ။

သူပစ်သော တူမီးသေနတ် ကျည်ဆန်က ဆင်ဆိုးကြီးအား ဒဏ်ရာရရှိသော ဖြစ်သဖြင့် တရကြမ်းလိုက်ရာ ထွက်ပြေးရလေတော့သည်။ ။ ထိုသို့

ပြေးရင်းမှ ပင် တောနက်အတွင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။ ဆင် ဆိုးကြီးကလည်း ၎င်းကို ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်သော လူ နောက်သို့လိုက်ကာ အစွယ်ဖြင့်ထိုးသတ်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ တစ် ကြိမ်တွင် နောက်မှ မိ လာပြီး အစွယ်ဖြင့် ထိုးချလိုက်ရာ အရှောင် ကောင်းသဖြင့် လက်မောင်းကိုသာ ထိုးမိသွားသည်။ သို့ကြောင့် နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်မံထိုးခင်မှာ အသက်လုကာ ထွက်ပြေးရပြန်လေသည်။

ထိုသို့ပြေးရင်းမှ နောက်ဆုံး တောနက်ကြီးအတွင်းမှ လူမျက်နှာနှင့် တူသော ကျောက်တောင်တစ်တောင်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထို ကျောက် တောင် ကြီး မှာ အခြားတောင်များ နှင့် မရောဘဲ တောနက်အတွင်း၌ သီးခြား တည်ရှိနေလေသည်။

ထိုတောင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နောက်မှ တရကြမ်း လိုက်နေ သော ဆင်ဆိုးကြီးလည်း ပြန်လှည့်သွားလေတော့သည်။

၎င်းတောင်ကြီးမှာ အဝေးမှ လှမ်းကြည့်စဉ်ကပင် လူဦးခေါင်းနှင့် သ ဣန္ဒာန်တူကာ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားလေသည်။ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ လူဦးခေါင်းသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေကာ မျက်လုံးနေရာမှာ တောင်ခေါင်း ပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက် ဖြစ်နေသည်။ နှာခေါင်းနေရာမှာ ရှေ့ဘက်သို့ သိ သိသာသာ ချွန်ထွက်နေပြီး ပါးစပ်ပေါက်နေရာမှာ လိုဏ်ခေါင်းပေါက် ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ကိုင်းလုံသည် မောမောပန်းပန်းနှင့် ကြောက်စရာကောင်းသော လူမျ က်နှာတောင်ခြေသို့ ရောက်အောင် သွားလေသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက် သောအခါ တောင်ခြေကိုပတ်ကာ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းတစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ကိုင်းလုံလည်း မောမောပန်းပန်းနှင့် စမ်းချောင်းအနီးသို့ သွားကာ

ကမ်းစပ်၌ ထိုင်ပြီး ရေသောက်ရန်အတွက် လက်ဖြင့် ခပ်ယူလိုက်သည်။ ။

"အား..."

လက်နှစ်ဖက်စလုံး ထုံကျဉ်သွားသောကြောင့် ကဗျာကယာ လက်ကို ပြန်ရုပ် လိုက်လေသည်။ ။

ရေ မှာ သာမန်ရေမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရေခဲရေတမျှ အေးလှပေသည်။ ။ သို့သော်လည်း မတတ်သာတော့သဖြင့် ထုံကျဉ်နေအောင် အေးလှသော ရေကိုပင် လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်ကာ ငုံ့သောက် လိုက်လေသည်။ ။

ထိုသို့ ငုံ့သောက်လိုက်စဉ်မှာ ချောင်းရေက ကြည်လွန်းလှ သောကြောင့် ချောင်းအတွင်းမှာ အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေ သော အတုံးကလေးများကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ။

ထို အ တုံး က လေး များ မှာ ကျောက်တုံးကလေးများ နှင့် တူ သော်လည်း အရောင်အဆင်းက ကျောက်တုံးနှင့်တော့ မတူပေ။ ကိုင်း လုံသည် အနီးမှာ ရှိသော အတုံးကလေး တစ်တုံး နှစ်တုံးကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။ ။

ပြီးလျှင် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

လူမျက်နှာနှင့်တူသော ကျောက်တောင်ကြီးမှာ မျက်လုံးနေရာ၊ နှာခေါင်းပေါက်နေရာ၊ ပါးစပ်ပေါက်နေရာများမှာ တောင်ခေါင်းပေါက် ကြီးများ ဖြစ်နေသောကြောင့် အရိုးခေါင်းကြီးတစ်လုံး ချထားသည် နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်တူလေသည်။ ။

ထို့ထက် ပိုမိုထူးဆန်းသည် မှာ ပါးစပ်ပေါက်နှင့် သဏ္ဌာန်တူသော လိုဏ်ခေါင်းအပေါက်အတွင်းမှ နီညိုရောင်အရည်များ စီးကျနေလေ

သည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်ပါက ပါးစပ်အတွင်းမှ သွေးများ အန်ချ နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

တောင်ခေါင်းအတွင်းမှ ကျနေသော အညိုရောင်အရည်များမှာ အချို့နေရာများတွင် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခွက်များ အတွင်း ဝင်ရောက်ကာ ခဲနေလေသည်။

အတန်ကြာတော့ တောအတွင်းမှ ဆင်ရိုင်းအုပ်များ အော်သံနှင့် တောတိုးသံများ ကြားရသဖြင့် ကိုင်းလုံသည် နီးစပ်ရာ သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ပုန်းနေရလေသည်။

သူ့အနေနှင့် လက်မောင်းတစ်ဖက် ဒဏ်ရာရထားသောကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်တက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

အတန်ကြာတော့ ဆင်ရိုင်းအုပ်ကြီး ထွက်လာပြီး ရေသောက်ကြလေသည်။

ပြီးလျှင် ကျောက်ပါးစပ်အတွင်းမှ စီးကျနေသော အညိုရောင်အရည်များကို နှာမောင်းဖြင့် ယူလိုက်၊ ပါးစပ်တွင်း ထည့်လိုက် လုပ်ကြလေသည်။

အချို့ဆင်များကလည်း ၎င်းတို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရထားသော အရာများကို ထိုအရည်များ ဖြင့် သုတ်လိမ်းကြလေသည်။ ပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။

ဆင်အုပ်ကြီးများ ပြီးတော့ တောကောင်ကြီးများ၊ အခြား တောသတ္တဝါများ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်၊ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ရောက်လာပြီး အညိုရောင်အရည်များကို လျှာဖြင့် လျက်ကြ၊ အချို့ကလည်း

အောက်သို့ကျနေသော အရည်များကို သောက်ကြလေသည်။ ။ အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညနေပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာကာ မှောင်ရီသမ်းလာချေပြီ။

ညဦးပိုင်းအချိန်လောက် ရောက်သောအခါမှာ တောတိရစ္ဆာန်များ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလာကျသွားပြီး နောက်ဆုံးတစ်ကောင်မှ ရောက်မလာတော့ပေ။

တောရိပ်တောင်ရိပ်များကြောင့် အပြင်မှာ အလင်းရောင်ရှိနေသေးသော်လည်း တောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ တော့ မှောင်စပျိုးနေချေပြီ။

ကိုင်းလုံသည် အခြေအနေ ကြည့်ပြီးနောက် နေရာမှ ထွက်သွားလေသည်။ ။

လူမျက်နှာတောင်ခြေ ရောက်တော့ အောက်ဘက်မှာ တော့ နီညိုရောင်အရည်များက သိပ်မရှိတော့ပေ။

တိရစ္ဆာန်များက ရသမျှ ရှာဖွေ သောက်သွားကြသောကြောင့် ကျောက်တုံးများ အပေါ်မှာ အကပ်အသပ်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ။ သို့သော်လည်း အချို့နေရာများမှာ အနည်းငယ်ကျန်သေးသောကြောင့် လက်ဖြင့် တို့ ယူကာ လျှာပေါ် တင်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ လျှာပေါ်တင်စက ရေခဲတမျှ အေးစိမ့်သွားပြီး အရသာမှာ များစွာခါးသည်။ ။

ခဏကြာတော့ ခါးရာမှ ချိုလာသည်။ ။ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ပူနွေးလာသည်။ ။ သို့ကြောင့် ရသမျှအရည်များကို လိုက်လံစုဆောင်းကာ သောက်လေတော့သည်။ ။

နီညိုရောင်အရည်များ အတော်အတန် သောက်မိသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်းရှိန်း ဖြစ်လာသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး မောပန်းနေမှုများ

လည်း ပြောပျောက်သွားသလို ရှိသည်။ ။

ဗိုက်ထဲမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများ ပင် လျော့ပါးသွားသည်။ ။ ချက်ချင်းဆိုသလို အားအင်များ ပြန်ပြည့်လာသလို ခံစားရသည်။ ။ ကိုင်းလုံမှ တောထဲတောင်ထဲ အမြဲသွားလာနေသူမို့ ရှေးမုဆိုးကြီးများ ပြောပြသော အကြောင်းအရာများ ဖြင့်တော့ ဗဟု သုတရှိနေလေသည်။ ။

"ရှေးလူကြီးများ ပြောပြပုံအရ ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ဗာဒြား မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျောက်သွေးတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ ဟန်ကျပြီ။"

ဟု တွေးတောကာ တောင်ခြေမှာ ရှိသော အနီရောင် အရည်များကို ရသမျှ ရှာဖွေသောက်ရုံမကဘဲ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကိုလည်း သုတ်လိမ်းကာ အဝတ်ဟောင်းတစ်စုံနှင့် ပတ်စည်းထားလိုက်သောအခါ စောစောကနှင့်စာလျှင် များစွာ သက်သာသွားလေသည်။ ။ တစ်စတစ်စ ကိုက်ခဲနာကျင်နေမှုများ သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားလေသည်။ ။

"ဒီနေရာကို နောက်တစ်ခေါက်ရောက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ အခုလို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရသမျှ ယူသွားရမယ်။"

ထိုသို့ တွေးမိသော်လည်း အရည်ကိုတော့ ယူဆောင်သွားဖို့ မလွယ်ကူပေ။

အခဲခြောက်များကို ယူသွားရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း တောင်ခြေမှာ တော့ ဘာမှ မရှိပေ။

တိရစ္ဆာန်များ ကောက်ယူ စားသောက်သွားသဖြင့် အစအနမျှပင် မရှိတော့ပေ။

အနိမ့်ဆုံး ဆင်တစ်ရပ် နှာမောင်းဖြင့် မိသောနေရာလောက်မှာ ပင်မကျန်တော့ပေ။

ထို့နောက် ...

ဝါးလုံးရှည်ရှည်တစ်လုံးကို ခုတ်ယူပြီးနောက် အမြင့်ပိုင်းမှာ ရှိသော အခြောက်ခဲများကို ထိုးချပစ်လေသည်။ ။

အပေါ်မှ ကျလာသော အခြောက်ခဲအချို့ကို ရသောအခါမှ အိတ်အတွင်းသို့ထည့်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။ ကိုင်းလုံသည် နောက်တစ်ကြိမ် လာလိုပါက လာနိုင်ရန် လူမျက်နှာနှင့်တူသော တောင်ကြီးရှိသောနေရာကို အသေအချာ မှတ်သားထားခဲ့ပေသည်။ ။

တောတစ်ခုလုံးကတော့ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းလာချေပြီ။
အထက်ပါအကြောင်းများမှာ ကိုင်းလုံကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းများ ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ။

အခန်း (၂)

ရှေးဟောင်းရတနာသိုက်ကို စောင့်နေရသူများ

ဘူမိဗေဒအရာရှိဖြစ်သူ ဦးဘကျော်သာသည် ၎င်းတည်းခိုနေသော တဲအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကိုင်းလုံ ပေးထားခဲ့သော သတ္တုတုံးက လေးကို ရေဖြင့် စင်ကြယ်အောင်ဆေးကာ အဝတ်စဖြင့် စင်ကြယ်အောင် သုတ် လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် မီးရောင်မှာ ထောင်ကြည့်၊ တံစဉ်းဖြင့် ပွတ်ကြည့်၊ ထွက်လာသော အမှုန့်ကလေးများကို စက္ကူဖြူတစ်ရွက်ပေါ်၌ တင်ကာ မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်ခြင်း၊ ထိုမျှမကသေး တံစဉ်းတိုက်ထားသော နေရာကို မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာအောင် ကြည့်နေလေသည်။ ။

ထိုနေရာများ အခြားနေရာများ ထက် အရောင်ပိုထွက်ကာ ဝင်းလက်နေလေသည်။ ။

"ဟန်ကျပြီဟ"

ဦးဘကျော်သာတစ်ယောက် ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည် ကို ဦးရန်နိုင်က မနီးမဝေးမှ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေလေသည်။ ။

"ဘာတွေများ ဟန်ကျနေတာလဲဗျ"

"အခြား ဟုတ်ပါရိုးလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ဒီတစ်သက်စာလုံး သုံးလို့ မကုန်နိုင်အောင် ရမယ့် ရတနာသိုက်ကြီးကို လာပို့ပေးသွားလို့ ဟန်ကျပြီလို့ ပြောတာဗျ"

ဟု ပြောကာ ထိုသတ္တုတုံးကလေးကို မီးရောင်မှာ သေချာအောင် ထောင်ကြည့်နေပြန်လေသည်။

"ဒီသတ္တုတုံးလေးက ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိနေလို့ အခုလောက် ညွှန်းနေရတာလဲဗျ"

ထိုအခါ ဦးဘကျော်သာက ပတ်ဝန်းကျင်အား စိတ်မချသော အမူအရာဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်မှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"အခု ကျုပ်တို့ လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ သတ္တုတုံးလေးက အခြား ဟုတ်ပါရိုးလားဗျာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရှားပါးဆုံး စာရင်းဝင်ဖြစ်တဲ့ ရွှေဖြူလို့ တင်စားခေါ်ကြတဲ့ ပလက်တီနမ် (Platinum) သတ္တုခဲလေးပဲဗျ"

"ဟင်... ဟုတ်ရဲ့ လား၊ သေချာရဲ့ လားဗျ"

"သေချာတာပေါ့ဗျ၊ ပလက်တီနမ် သတ္တုခဲတွေဟာ အခြားသတ္တုခဲတွေထက် ပိုပြီးလေးတယ်၊ နောက်ပြီး ရေခဲတမျှအေးတဲ့ နေရာတွေမှာ ပဲ တွေ့နိုင်တယ်၊ သူ ရခဲ့တဲ့ နေရာက ရေဆိုရင် လက်နဲ့ ထိတာနဲ့ ကျဉ်တက်သွားတယ်လို့ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် သူပြောတဲ့ အထဲမှာ ပါတယ်"

"အခုတွေ့တဲ့ ပလက်တီနမ် သတ္တုခဲဟာ အခြား ဘယ်သတ္တုတွေနဲ့ မှ မရောဘဲ သန့်စင်နေတဲ့ သတ္တုခဲပဲဗျ။ မြန်မာလူမျိုး အတော်များများက တော့ ရွှေကိုပဲ တန်ဖိုးအရှိဆုံး သတ္တုလို့ ထင်နေကြတယ်၊ တကယ်တော့

ရွှေက သတ္တဝါပေါ့။ ပလက်တီနမ်ကို တွေ့ရင်လဲ တန်ဖိုးရှိမှန်း သိပ်မသိကြသေးဘူး၊ သိပ္ပံနည်းပညာတွေ တိုးတက်နေတဲ့ အနောက်နိုင်ငံသားတွေကတော့ ရွှေထက် ရွှေဖြူလို့ ခေါ်တဲ့ ပလက်တီနမ်ကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားကြတယ်၊ တန်ဖိုးအရ တွက်ရင်လဲ ရွှေထက် ဆယ်ဆလောက်ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတယ်ဗျ"

"တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ"

"ဟုတ်ဆိုရင် အခု ကျုပ်လက်ထဲရောက်နေတဲ့ သတ္တုတုံး အရွယ်အစားလောက် ဆိုရင်ပဲ မြန်မာငွေနဲ့ သိန်းချီပြီး ပေးရလောက်တယ်"

"ဟင် ဒီလိုဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကိုင်းလုံ ဆိုတဲ့ သူငယ်ကိုခေါ်ပြီး ရောဂါပျောက်အောင် ကုပေးရမယ်၊ သူ့မှာ မိသားစုရှိတယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်တို့မှာ ပါတဲ့ ငွေနဲ့ အစားအသောက်တွေ ပေးတန်သလောက် ပေးခဲ့ပြီး သူ့ကို လမ်းပြခေါ်သွားရင် မကောင်းပေဘူးလား ဦးရန်နိုင်"

"အင်း... ကောင်းသားပဲဗျ"

"ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ သိလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ လျှို့ဝှက်ထားရလိမ့်မယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပဲ သိဖို့ လိုတယ်၊ တခြားလူတွေသိသွားရင် အနှောင့်အယှက်တွေ အများကြီး ပေါ်လာလိမ့်မယ်ဗျ"

"စိတ်ချပါ မသိစေရပါဘူး"

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ ကိုင်းလုံအားခေါ်၍ လက်မှ ဒဏ်ရာကို ရောဂါပျောက်အောင် ကုပေးကြသည် ။

ထို့နောက် မိသားစု ရှိမရှိ မေးမြန်းကြည့်ရာ မိသားစုမရှိဘဲ

တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ။

"ဒီလိုဆိုရင် မင်း ငါတို့ အဖွဲ့နဲ့ လိုက်ခဲ့မလား ကိုင်းလုံ၊ မင်းကို ပိုက်ဆံများများ ပေးမယ်"

"ဆရာကြီးတို့ က ခေါ်ရင် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

ဟု ပြောကာ ဦးဘကျော်သာတို့ သတ္တုရှာဖွေရေးအဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါလာကြလေသည်။ ။

၎င်းတို့ အဖွဲ့မှာ (၁၅) ယောက်ခန့်ရှိပြီး ပစ္စည်းသယ်ယူရန် လားများလည်း ပါလေသည်။ ။

ခေတ်မီသေနတ်များ အပြင် အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါးပစ္စည်းများ လည်း ပြည့်စုံစွာ ပါလာကြသည်။ ။

ရောက်သည့်နေရာတွင် စခန်းချနိုင်ရန်အတွက် ရွက်ဖျင်တဲများ အပြင် အေးလှသော တောင်တန်းများ ပေါ်တွင် ခရီးသွားလာရန်အတွက် အကြမ်းခံသော အနွေးထည်အင်္ကျီများ ကိုယ်စီကိုယ်ငံ ပါကြသည်။ ။

အထူးသဖြင့် ငှက်များ ပေါသော တောတောင်များ အတွင်း ခရီးသွားလာကြရာတွင် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သော ငှက်ဖျားဆေးများ လုံလောက်စွာ ပါကြလေသည်။ ။

နာမည်ကျော် ရိုးမငှက်များ အပြင် ထို့ထက်ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းသော ‘တောင်ငှက်ဖျား’ အတွက် ကာကွယ်ရန် ဆေးများ အလုံအလောက် ယူဆောင်လာကြလေသည်။ ။

တောင်ငှက်များ နှင့် ရိုးမငှက်များမှာ ဖြစ်ပုံချင်းမတူပေ။ ရိုးမငှက်ဖျားဟု ခေါ်သော သာမန်ငှက်ဖျားက ရောဂါရသည် နှင့် ကျောရိုးအတွင်းမှ စိမ့်တက် လာပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလေ့ရှိသည်။ ။

ထို့ပြင် အချိန်မှန်စွာ ငှက်ဖျားတက်လေ့ရှိသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူတက် လာပြီး ချွေးများ ထွက်လာပါက ရောဂါ သက်သာသွားလေ့ရှိသည် ။

တောင်ငှက်ဖျားကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးနှင့် မြိုက်သကဲ့သို့ ရေနွေးပူပူအတွင်း မြှုပ်ထားသကဲ့သို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်လေ့ရှိသည် ။ ဆေးမမီလျှင် ထိုအပူဒဏ်ကြောင့်ပင် အသက်ဆုံးရှုံးလေးရှိသည် ။ ရောဂါကျသွားသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး အေးသွားတတ်သည် ။ ရိုးမငှက်ဖျားကား အအေးလွန်ကဲမှုမှ တစ်ဆင့် ဖြစ်သော ရောဂါဖြစ်ပြီး တောင်ငှက်ဖျားက အပူလွန်ကဲမှုကြောင့် ဖြစ်သောရောဂါမျိုး ဖြစ်သည် ။

တောတောင်များ အတွင်း၌ အစဉ်နေထိုင်ကြသော နာဂတို့ မှာ အဝတ်အစားကို ကောင်းစွာ ဝတ်ဆင်လေ့မရှိကြဘဲ အရှက်လုံရုံသာ ဝတ်ကာ ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလို စားကြသောကြောင့် အဖြစ်အများ ဆုံးရောဂါမှာ ‘ငှက်ဖျားရောဂါ’ ပင် ဖြစ်တော့သည် ။ ဦးဘကျော်သာတို့ အဖွဲ့ရောက်လေရာနေရာ အတော်များများ တွင် ထိုရောဂါဖြစ်နေသူများအား ကုသပေးကြရသည် ။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ကြရာ တောင်ရိုးတစ်ခုပေါ်၌ တည်ထားသော နာဂရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သွားကြသည် ။ ထိုရွာသို့သွားရန် ကြားထဲ၌ ချောက်ကမ်းပါးကြီး ခံနေသောကြောင့် ဆက်သွား၍ မရကြပေ။

နာဂရွာသားများက ၎င်းတို့ အဖွဲ့ကို ရန်သူများ အထင်နှင့် တစ်ဖက်ကမ်းမှ တိုက်ခိုက်ရန်ပင် အသင့်ပြင်ဆင်ကြလေသည် ။

၎င်းတို့ အဖွဲ့တွင် နာဂဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ ပြောနိုင်သော ဇမုန်းထန်အပြင် နာဂတိုင်းရင်းသားဖြစ်သော ကိုင်းလုံပါ ပါလာသောကြောင့်သာ တော်ရော့သည် ။

၎င်းတို့ က နာဂဘာသာစကားဖြင့် အကျိုးအကြောင်း လှမ်းပြောပြ တော့မှ ရွာဘက်သို့ကူးရန် တံတားကို ချပေးလေသည်။ ။ ထိုအခါမှ တစ် ဖက်ရွာသို့ရောက်အောင် ကူးကြရလေသည်။ ။ ထိုရွာမှာ လည်း ရွာဟု သာ ဆိုသော်လည်း လူနေတဲ့ အိမ်အချို့သာ ရှိလေသည်။ ။

ရွာလူကြီးက ၎င်းတို့ ကိစ္စကိုမေးပြီး နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေသည်။ ။

ထိုအခါ ကိုင်းလုံက ၎င်းတို့ အဖွဲ့တွင် ဆေးကုပေးမည့်သူများ ပါလာ ကြောင်း ပြောပြသည်။ ။

"ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ဆီမှာ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ သူက ရောဂါ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်၊ နတ်ဆရာ ဆေးကုတာလဲ မသက် သာဘူး၊ နင်တို့ ကြည့်ပေးပါ။"

ဟု ပြောကာ လူနာကို ပြသည်။ ။

လူနာမှာ အသက်အရွယ် ကြီးလှပြီဖြစ်သော နာဂအမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ။

၎င်း မှာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ကျန်းမာနေဟန် ရှိသော်လည်း ခရီးသွားရင်း ခြေထောက်ကို ငရဲငုတ်စူးမိရာမှ အနာမန်းဝင်ကာ သတိ လစ်နေခြင်းဖြစ်ရာ ဦးရန်နိုင်က ကျွမ်းကျင်စွာပင် အနာကို ခွဲစိတ်ကုသ ပေးကာ ဆေးထိုးပေးလိုက်သည်။ ။ အနာကို ခွဲစိတ်ကုသပေးပြီး အတွင်း မှ သွေးပြည်များ ထွက်သွား၍ ငန်းကျသွားသောအခါ လူနာမှာ သတိ ပြန်ရလာသည်။ ။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ကုပေးရုံနှင့် အနာမှာ အတော်အတန် သက်သာသွားလေသည်။ ။

"ငါ့အသက်ကို အခုလို ကယ်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နင်တို့ ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ အတွက် ငါနေတဲ့ နေရာကို လိုက်ခဲ့ကြပါ။"

ဟု ခေါ်လေသည်။ ။

"ခင်ဗျားနေတဲ့ နေရာက ဘယ်နေရာမှာ လဲ"

"လူခေါင်းတောင်မှာ ပါ"

"လူခေါင်းတောင် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဦးဘကျော်သာတို့ မှာ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းများ ဖြစ်ကြရလေသည်။ ။

ကိုင်းလုံလည်း ဝမ်းသာသွားဟန် ရှိလေသည်။ ။

ဦးဘကျော်သာတို့ သည် ထိုရွာမှာ နောက်ထပ် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ထပ်နေပြီးနောက် အဘိုးကြီးခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။ ။

နာဂအဘိုးကြီးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း တောတောင်များ အတွင်းမှ သွားလာရာတွင် လူရွယ်များ ပင် လိုက်မမီအောင် လျင်မြန် သွက်လက်လှပေသည်။ ။

တောတောင်များကို ဖြတ်သန်းသွားကြပြီးနောက် တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အဝေး၌ လူမျက်နှာတောင်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ။

၎င်း တော င် ကြီး မှာ စိမ်းလန်းသော တောအုပ်များ အလယ်၌ ထီးထီးကြီး မိုးတက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

နေဝင်ခါနီး တောက်ပလျက်ရှိသော အလင်းရောင်များမှာ မျက်နှာတောင်ကြီးပေါ်သို့ ထိုးဆင်းကျနေလေရာ ပိုမိုပေါ်လွင်လျက် ရှိတော့သည်။ ။

နာဂအဘိုးကြီးက အဝေးတွင် လှမ်းမြင်နေရသော လူမျက်နှာတောင် ကြီးရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ။

"ကျုပ်နေတဲ့ နေရာက အဲဒီမှာ ပဲ"

ထိုစကား ကြားသောအခါ များစွာ အံ့သြသွားကြလေသည်။ ။

"ဟင်.. အဘက အဲဒီတောင်မှာ နေတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘယ်သူတွေနဲ့ နေတာလဲဟင်"

"တစ်ယောက်တည်း နေတာပါ"

"ဟင်.. အဲဒီတောင်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း နေတာလဲဟင်"

"လူသိမခံချင်လို့ ပေါ့"

ထိုမျှသာပြောပြီး နောက်ထပ် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။ လူမျက်နှာတောင်ကို လှမ်းမြင်နေရပြီး ခရီးဆက်ကြရာ လမ်း၌ နှစ်ညအိပ်ပြီးမှ တောင်ခြေသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ။ ထိုတောင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဘကျော်သာက အတူပါလာသော ကိုင်းလုံကို တိုးတိုး ကပ်မေးရသည်။ ။

"မင်းရောက်ခဲ့တာ ဒီတောင်ပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး"

"သတ္တုခဲတွေ့ခဲ့တာ ဘယ်နေရာလဲ"

"လူမျက်နှာကြီးနဲ့ တူတဲ့ အရှေ့မျက်နှာမှာ တွေ့ခဲ့တာ"

ယခု သူတို့ ရောက်သွားသော နေရာမှာ တောင်ကြီး၏ အနောက်
ဘက်မျက်နှာ ဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ သစ်တောများက ထူထပ်စွာ ရှိနေပြီး သားရဲတိ
ရစ္ဆာန်များကလည်း ပေါလှသည်။ ။

ဆင်ရိုင်းအုပ်များ နှင့် မကြာခဏဆုံရသလို တောကောင်ကြီးများမှာ
လည်း အိမ်မွေးကြောင်များ သဖွယ် နေရာအနှံ့တွင် တွေ့မြင်နေရသည်။ ။

တချို့တောကောင်များမှာ ဝန်တင်လားများ နှင့် လူများကို ဝင်ဆွဲရန်
လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေသဖြင့် သေနတ်များ ဖြင့် ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်
မှ အဝေးသို့ ရှောင်သွားကြလေသည်။ ။ လူမျက်နှာတောင်ကြီးကို ပတ်စီး
နေသော ချောင်းတစ်ချောင်းလည်း ရှိလေသည်။ ။

ထိုချောင်း၏ လက်တက်ခွဲတစ်ခုသည် တောင်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်း
သို့ စီးဝင်သွားလေသည်။ ။

ဝင်ပေါက်ရှိလျှင် အခြားနေရာသို့ ထွက်ပေါက်လည်း ရှိရမည်ဟု ခန့်
မှန်းမိကြသည်။ ။

ဦးဘကျော်သာတို့ အဖွဲ့မှာ လူမျက်နှာတောင်ခြေသို့ ရောက်လာကြ
သော်လည်း နာဂအဘိုးကြီးနေသည့် နေရာသို့ ယခုတိုင်ပင် မတွေ့ကြရ
သေးပေ။ ။

ဦးဘကျော်သာ စိတ်ထဲမှာ တော့ ၎င်းရောက်လိုသော လူမျက်နှာ
တောင်ရှိရာသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ရောက်လာရသဖြင့်
ဝမ်းသာနေသည်။ ။

အကယ်၍ သာ ကိုင်းလုံနှင့် သွားမည်ဆိုလျှင် တော်တော်နှင့် ခရီး
ပေါက်မည် မဟုတ်ပေ။ ။

ကိုင်းလုံက တမင်သွားသည် မဟုတ်ဘဲ တောဆင်ရိုင်းများ လိုက်သဖြင့် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ပြေးရင်းလွှားရင်း ရောက်သွားသည် ဖြစ်ရာ လမ်းကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ယခု မမျှော်လင့်ဘဲ နာဂအဘိုးကြီးနှင့်တွေ့ကာ ၎င်းက လမ်းပြခေါ်လာခဲ့သဖြင့်သာ ချောမောစွာ ရောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

၎င်းစိတ်ထဲမှာ တော့ နာဂအဘိုးကြီးကိစ္စ ပြီးပါက ကိုင်းလုံရောက်ခဲ့သော တောင်၏ အရှေ့ဘက်မျက်နှာတစ်ဖက်သို့ သွားကာ သတ္တုတုံးများ ရှာဖွေရန်သာ စိတ်အား ထက်သန်နေတော့သည် ။ ထိုအချိန်တွင် နာဂအဘိုးကြီးက ပြောလေသည် ။

"ငါနေတာ ဒီဂူထဲမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူများများ တော့ အထဲကို ဝင်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီဂူထဲကို လူစိမ်းတွေလဲ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ငါ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ငါနဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့ပေတော့"

ဦးဘကျော်သာနှင့် ဦးရန်နိုင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုသာ လိုက်ခွင့်ပေးသဖြင့် ကျန်လူများက သင့်တော်သောနေရာတွင် စခန်းချကာ နားကြလေသည် ။

ထို့နောက် ဝါးဖောင်တစ်ဖောင်ပြုလုပ်၍ ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည် ။

ချောင်းရေက သိပ်မနက်သည့်အပြင် ရေစီးကလည်း သိပ်မကြမ်းလှသောကြောင့် ဝါးလုံးထိုးဝါးဖြင့် ထောက်ကာ အလိုက်သင့် ဝင်သွားကြလေသည် ။

ဂူ မှာ အတွင်းပိုင်းရောက် လာလေ ကျယ် လာလေ ဖြစ်သည် ။ အတွင်းဘက်မှာ မှောင်နေသည် ဆိုသော်လည်း အလင်းရောင် အတန်

အသင့် ရှိနေသဖြင့် ဝိုးတဝါး မြင်နိုင်ပေသည်။ ။ ဂူ၏ အတွင်းပိုင်း ရောက်သောအခါ ဂူအမိုးမှ ထိုးကျနေသော ကျောက်စွန်းကျောက်ချွန်များ နှင့် မတိုက်မိအောင် သတိထား၍ ရှောင်သွားကြရသည်။ ။

အချို့ကျောက်ချွန်များမှာ ရေပြင်ထိအောင် ထိုးကျနေသည်။ ။ ဦးဘကျော်သာတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ၎င်းတို့ ကို ဘယ်အထိ ခေါ်သွားမည်ကို မသိနိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။ ။

အတန်ကြာသွားမိပြီး အတွင်းပိုင်း ရောက်သွားသောအခါမှ အဖြေက ပေါ်တော့သည်။ ။

နာဂအဘိုးကြီးနေသော နေရာမှာ ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခု အတွင်း၌ ဖြစ်ကာ ထိုနေရာသည် အလင်းရောင်နှင့် လေကောင်းလေသန့်များ ရနေလေသည်။ ။

တစ်နေရာတွင် အခြားဂူပေါက်များ ရှိနေသည် ကို အပြင်ဘက်မှ ဝင်လာသည့် အလင်းရောင်နှင့် လေကောင်းလေသန့်များကို ကြည့်ရုံနှင့် သိသာပေသည်။ ။

အမှန်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ရောက်သွားသောနေရာမှာ ကျောက်မျက်နှာကြီး၏ အတွင်းပိုင်းဖြစ်သည်။ ။

အလင်းရောင်နှင့်လေများ ဝင်နေသည် မှာ မျက်စိပေါက်၊ နှာခေါင်းပေါက်၊ ပါးစပ်ပေါက်နေရာများမှ ဖြစ်သည်။ ။ နာဂအဘိုးကြီး ထိုနေရာတွင် အဘယ်ကြောင့် တစ်ယောက်တည်းနေသည် ကို နောက်မှ သိခွင့်ရပေသည်။ ။

၎င်းနေသောနေရာမှာ ရေအိုင်သဖွယ် ဖြစ်နေသောနေရာ၏ အလယ်၌ ရှိသည့် ကျောက်ဂူခန်းတစ်ခန်းအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။ ။ ၎င်းနေသော ဂူ

အခန်းတွင်း၌ ပစ္စည်းပစ္စယများများ မရှိသော်လည်း ရှိသည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို မြင်ရသောအခါ ဦးဘကျော်သာတို့ နှစ်ယောက်မှာ များစွာ အံ့သြသွားကြသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...

ထိုပစ္စည်းများမှာ ရှေးဟောင်းလက်ရာများ ဖြစ်ပြီး ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းပစ္စယများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ နှစ်ယောက်သား ထိုပစ္စည်းများကို မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်ခြင်း၊ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်သောအခါ အမှန်ပင် ရွှေသားများ ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

"ဒီပစ္စည်းတွေက ရွှေသားတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်လား အဘ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီပစ္စည်းက ငါတို့ နာဂတိုင်းရင်းသားတွေ ရှေးကတည်းက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဂူအတွင်းမှာ အများကြီးရှိတယ်၊ ငါက ဒီပစ္စည်းတွေကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ သူပဲ"

သည် တော့မှ နှစ်ယောက်သား သဘောပေါက်ကြတော့သည်။

"ဒါ့အပြင် ဂူအတွင်းမှာ သတ္တုခဲတွေလဲ အများကြီးရှိသေးတယ်"

"ဘယ်လိုသတ္တုခဲတွေလဲ အဘ"

အဘိုးကြီးက ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာ တင်ထားသော သတ္တုခဲတစ်တုံးကို ယူပြသည်။

"ဒါမျိုးတွေပေါ့"

ဦးဘကျော်သာ ထိုအရာကို ယူကြည့်လိုက်သောအခါ ပလက်တီနမ်

သတ္တုခဲ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ။

"ဒီသတ္တုခဲတွေက ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတာလဲ အဘ"

"ဒီဂူရဲ့ အတွင်းမှာ တွင်းကြီးနဲ့ အပြည့်ကိုရှိနေတာ"

"ဟင်..."

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဘကျော်သာတို့ မှာ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါ သဘောမတူဘဲ ဘာမှ ယူလို့ မရဘူး၊ ယူ
မိတာနဲ့ အားလုံး သေမှာ ပဲ။ မင်းတို့ လဲ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ
ပြန်မပြောလေနဲ့ ၊ တော်ကြာ လောဘသားတွေ သိသွားရင် ဒီနေရာကို
ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုရောက်လာကြရင် အားလုံး သေကုန်ကြ
လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး"

"အခု မင်းတို့ ကို ဒီနေရာကို ခေါ်လာတာကလဲ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ
မို့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ ခေါ်လာခဲ့တာ"

"ဟု ပြောဆိုကာ ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ရေခွက်တစ်လုံးစီနှင့် ပ
လက်တီနမ် သတ္တုခဲတစ်တုံးစီ လက်ဆောင်ပေး လိုက်လေသည်။ ။

"ဒီပစ္စည်းတွေရလာတာ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ အတွင်းကိုလာကြ၊ ပေးစရာရှိသေးတယ်"

ဟု ပြောကာ ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ခေါ်သွားသည် ။ ထိုနေရာရောက်
သောအခါမှ ပိုမိုအံ့သြကြရတော့သည်။ ။

အခြားမဟုတ်ပေ...၊

ကျောက်ချပ်ကြီးနှစ်ခုကြားမှ နီညိုရောင် ကျောက်သွေးရည်များ စိမ့်ကျနေသည် ကို တွေ့ကြရသည် ။ ကျောက်သွေးများမှာ အချို့ ခဲခြောက်နေပြီး အချို့အရည်များကတော့ ဂူပေါက်တစ်ခုမှ အပြင်သို့ တအိအိနှင့် စီးကျသွားလေသည် ။

ငင်းတို့ မှာ လူမျက်နှာတောင်ကြီး၏ ပါးစပ်ပေါက်နေရာမှ အပြင်သို့ စီးထွက်သွားခြင်းဖြစ်ကာ တိရစ္ဆာန်များ အလုအယက် လာရောက်စားသောက်ကြသော နေရာပင် ဖြစ်သည် ။

"ဒါ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ကျောက်သွေးအစစ်ပဲ၊ ဒီကျောက်သွေးကို သောက်ရင် ရောဂါမှန်သမျှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အသက်ရှည်တယ်၊ ဒီကျောက်သွေးကို စားရင် ရောဂါဖြစ်ပြီး အသက်မသေနိုင်တော့ဘူး၊ တစ်ခါစားထားရင်လဲ တခြား ဘယ်အစားအစာမှ မစားဘဲ ရက်ပေါင်းများစွာ နေနိုင်တယ်"

ထိုစကား ကြားသောအခါမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တည်း ဂူထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေနိုင်ခဲ့သော အချက်ကို သိကြရတော့သည် ။

ထို့နောက်...

ဦးဘကျော်သာနှင့် ဦးရန်နိုင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ကျောက်သွေးများကို ရွှေခွက်ဖြင့် ခပ်သောက်ကြပြီး ခဲခြောက်နေသော ကျောက်သွေးအချို့ကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ယူကာ ဂူအပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည် ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ခဲ့ပြီး (၁၅)နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ..